

A rímek és rimák

A felolvasás végén szájon csókolt B. L. El akartam volna mondani neked, hogy együtt ne vessünk a „költészet hatalmán” (persze szerelmes versek voltak, nemrég írtam valamennyit), de rájöttem azonnal, hogy: nem vagyunk. Nem mintha meghaltál vagy meghaltam volna – a többes szám nem él, a viszonyunknak vége.

Csak semmi gyász! Az utcára azonnal vissza! Mint könnyű lányok, a Rákóczi téren, ahol naponta vágok át az óráimra menet és jövet, sétálnak föl-alá az asszociációk. Futtatom őket, míg össze nem esnek. Melléjük zuhanok én is. Azután fölkelek. De színpadunkon ez már az újabb jelenet. Holnap is leszek,

jöllehet, nem neked. Könnyörögj, hogy emlékezzen rád! Ki is volt, Úristen, melyik? Mint könnyű lányok a Rákóczi téren, ahol naponta vágok át az óráimra menet és jövet, lóbálják reményzöld táskájukat a rímek és rimák. Nemrég szerelmes versek voltak. Micsoda változás! Csak semmi gyász.

851 V. 26.

Édes Zsuzsánka, épp most kezdtem el... Te mindig is...
 és, azelőtt...
 - Édes szavak...
 visszatértem az útra...
 szívesen...
 minden...
 Édesem, ma este...
 csókolom...
 kedvesem...
 kedvesem...
 kedvesem...